

Május 22. – Húsvét 6. vasárnapja – Jn 14,23-29 – Megtartani Jézus tanítását

„Ha szeretsz, megteszed, amit mondok.” Hallhattuk ezt gyerekkorunkban. Akár zsarolásnak is hangozhat. Főleg, ha megfordítom a következő verset: Ha nem teszed, amire tanítalak, nem szeretsz engem, és nem tartozol az enyémelek közé. A kulcs, hogy oda akarok-e tartozni. Ad-e ez a tanítás, a szerinte való élet valami olyat, ami miatt érdemes szakítani minden mással. A békesség, amit Jézus ígér, nagyobb békesség-e, mint a világ békéje? Mi a különbség a kettő között? Elég-e békességben élni a világgal?

Annak idején tanultunk a gazemberekről, a tisztességes emberekről és a Jézust követő emberek etikájáról. Elég-e, ha csak a gazemberek világának fordítok hátat, és a tisztességes emberek világának szabályai szerint élek? Boldogságot, belső békét ad vajon, ha nem elveszek, csak szerzek? Jézus békéje nem az elvevés, a szerzés által kielégített szükségleteim boldogsága, hanem az adásból, a mindent adásból eredő belső nyugalom. Az a nyugalom, béke, amelyet Maximilián Kolbe és

még nagyon sok olyan ember érezhetett, aki mindenét odaadta.

Ha valaki elmegy, úrt hagy maga után. A tanítványok, mint mindenki, akinek a mestere, példaképe továbblép, nyugtalanok. Nem tudják, mi lesz. Képesek-e továbbadni, amit tanultak? Úgy tudják-e továbbvinni, ahogy a mestertől tanulták?

Mi – a Bokor – tovább tudjuk-e vinni, amit Gyurka bácsitól és a vele először egy asztal köré ülőktől tanultunk?

Május 29. – Urunk mennybemenetele – Lk 24,45-59 – Búcsú és folytatás

Jézus utolsó szavai:

– Veletek voltam, mindent elmondtam nektek, lelketekbe írtam Isten üzenetét.

– Földi küldetésem beteljesedett. Mindent átadtam nektek, és ti tanúim vagytok. A küldetés általatok folytatódik, rajtatok múlik.

Felismerés:

– „Megnyitotta értelmüket”, és „kiárasztotta” rájuk az Atya „ígéretét”, Lelkét.

– Szükségem van a megtapasztalásra, a megvilágosodásra.

– Ő bennünk van, és általunk él. A szeretet általunk él.

Áldás:

– A búcsú igazi gesztusa, amely élteti és életre szólóan vezet az itt maradtakat.

– Testi, lelki átölelés.

– Az átölelés erejében élünk, és életet adunk tovább.

Dicsőítés:

– Őszinte imáink,

– egyre tisztuló tetteink,

– természetünk, személyiségünk Istenhez fordulása,

– a szeretet örömei „szüntelenül dicsőítik Istent”.

Ha akarsz adni...

Egy kisváros gimnáziumában osztályklubdelutánt rendeztek a 2000-es évek elején. A szorgalmas diáklányok keze nyomán szendvicsek és sütemények borították az erre kijelölt asztalokat: a mérsékelt érdeklődés és étvágy következtében ez még a rendezvény végeztével is így volt. Az a néhány fő, aki magára vállalta a rendrakástakarítás hálátlan feladatát, azon tanakodott, hogy mi legyen a felesleggel. Azt azért ösztönösen érezték, hogy nem lenne helyénvaló, ha a sok ízletes étel a kukában végeznél: De hát akkor mi legyen vele? Valaki javasolta, hogy osszák el és vigyék haza, de erre is csak kevesen érezték készletét. Egy vendég fiú előállt azzal az ötlettel, hogy elvinne mindent a kutyájának. Az osztályfőnök, aki eddig érdeklődéssel figyelte az események alakulását, ekkor érezte úgy, hogy mindenképpen közbe kell avatkoznia: kifejtette, egy középkorú férfit látott közeledni a zebraán. Fekete bőrkabát volt rajta: nem látszott rászorulónak. Ő lenne az? Túl sok idő nem volt a mérlegelésre. Istenbe vetett bizalommal, az esetleges megalázó vagy durva elutasítást is vállalva odalépett a közeledőhöz, s vázolta neki a helyzetet. Őszintén megkönnyebbült, amikor a megszólított elmondta, hogy milyen sokat jelentene számára a felajánlott ajándék. Az osztályterembe kísérvé a nála levő reklámszatyorbba rakta mindazt, amit a gyerekek elébe tettek, s hálálkodva távozott.

*

Ez az igaz történet is azt támasztja alá, hogyha tiszta szívvel, őszintén akarunk segíteni, akkor erre nyílik lehetőségünk. Sokan azonban meglepően leleményesek annak megindoklásában, hogy miért nem jótékonykodnak, miért nem adnak. Kifejtik, hogy a támogatott bizonyára italra, cigarettára, kábítószerre költené, amit kap, ezért tulajdonképpen jót tesznek azzal, ha nem adnak, mert így nem segítik eddigi helytelen életvitelének folytatását. Mások feltételezik, hogy a felajánlott támogatás méltatlan nyereszkezők kezébe kerülne, nem jutna el a címzetekhez. Nem lehetünk naivok, s nem tagadhatjuk, hogy vannak visszaélések, de ennél sokkal fontosabb, hogy vannak szegény, nehéz sorsú emberek, akik várják a segítséget, s ha nem indítjuk el feljűk, akkor az biztosan nem is fog megérkezni. A mi felelősségünk addig terjed, hogy keressük meg a támogatás legmegfelelőbb módját, és a célba érés legbiztonságosabb útját. Azzal, hogy adunk, persze nemcsak az adományozott jár jól, hanem az is, aki ad; az imént említett eset kapcsán ezt egy diáklány így fogalmazta meg: „Ugye, tanár úr, most jót tettünk a lelkünknek?” S valóban: ha eleget teszünk az Isten által elvárt szeretet követelményének, s szolidárisak vagyunk hátrányos helyzetű embertársainkkal, akkor ezzel nemcsak a társadalom összetartó szövetét erősítjük, hanem lelkünk könnyűségét, jó közérzetünket is biztosítjuk.

Ellentmondásnak tűnik, de igaz az a mondás, amely szerint „csak az a miénk, amit másnak adunk”, mert a zslugorgatott pénz, a féltve őrzött tárgy bármikor elveszhet, tönkremehet, keserűséget, csalódottságot hagyva maga után, az ajándékozás keltette pozitív érzelmeket viszont nem vehetik el tőlünk, az ajándékozás tényét nem tehetik meg nem történtté.

Zámbó Zoltán